

НЕБЕСНА КРИНИЦЯ

**А хто п'є воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в ній джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.**

№ 4(108)
17.04.2022 р.

Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

ШЛЯХ ДО ПЕРЕМОГИ

Перший номер газети «Небесна Криниця» був випущений у квітні 2013 року, тобто газета виходить уже дев'ять років. Але коли редакція розпочала видання, я ніколи не могла подумати, що доведеться робити військовий випуск. Зараз життя всіх українців поділилося на два періоди: до війни та під час війни. І в усіх українців, незалежно від того, де вони проживають – в Україні чи за її межами, єдине запитання: чому це сталося, і коли це все закінчиться? Ми знаємо з міжнародних новин, що у світі завжди неспокійно – то в одній, то в іншій країні спалахують війни. Але у 2022 році військове лихоліття прийшло на нашу землю і ми відчули біль і жах війни кожний особисто, тільки у різній мірі. Минає 77 років з моменту закінчення Другої світової війни. Вона охопила майже весь світ, бо участь у ній брали близько 60 країн, та забрала від 50 до 80 мільйонів людських життів. Друга світова відзначалася численними злочинами проти людності, масовими вбивствами, Голокостом та застосуванням ядерної зброї. Після всього пережитого жахиття цієї війни людство робило все можливе, щоб не допустити виникнення третьої світової, яка може повністю знищити нашу планету. Тому ніхто не міг повірити, що на території України може початися повномасштабна війна, яка нестиме реальну загрозу і для сусідніх країн Європи. Однак нищівні плани ворога по миттєвому захопленню нашої країни не реалізувалися, адже наш Господь сильніший за будь-яку армію. Слово Боже дає нам таку обітницю: *«І буде, що кожний, хто поклече ім'я Господнє, – той спасеться.»* (Дії 2:21).

Біблія являється не тільки вченням Ісуса Христа, але й пророчою книгою, яка говорить нам про майбутні події, що мають статися на землі. Господь Ісус ще за дві тисячі років попереджав про ознаки останніх часів перед Його Другим приходом, які будуть відзначатися війнами та збройними конфліктами, голодом, епідеміями, землетрусами: *«І будете чути про війни й чутки воєнні: глядіть же, не тривожтесь, бо має все це статися. Але це ще не кінець. Бо повстане народ на народ і царство на царство, буде голод, епідемії та землетруси по різних місцях... Хто ж витерпить до кінця – той спасеться. І проповідуватиметься Євангелія Царства по всьому світу на свідкування всім народам. І тоді прийде кінець.»* (Мт. 24:6–7, 13–14). Усе це відбуватиметься через примноження зла та гріха у світі. Порушення Божих законів, жорстокість, злочинність швидко зростають, а любов, милосердя та порозуміння зменшуються. Апостол Іван у своєму першому посланні коротко та влучно охарактеризував наш світ: *«... а весь світ лежить у злі»* (1 Ів. 5:19). Саме через те, що люди більше полюбили зло, аніж добро, світло, аніж темряву, на землі стільки горя, страждань та війн.

Будь-яка війна, що спалахує на землі між людьми, є наслідком духовної війни – протистояння демонічних сил, очолюваних дияволом, проти людей,

які створені Небесним Отцем за Його образом та подобою. Христос казав, що диявол прийшов у цей світ *«...щоб украсти і вбити та погубити. Я ж прийшов, щоб життя вони мали і повноту життя мали.»* (Ів. 10:10). Саме ворог людських душ бере у полон розум очільників держав та вкладає їм бажання вбивати, знищувати, руйнувати. Тому автором усіх війн на землі є диявол, який на початку повстав проти Бога, а потім через гріх захопив у полон людей. Та його панування на землі дочасне. Під час Свого Другого приходу Христос знищить владу диявола та звершить справедливий суд над усіма його прибічниками. Тоді примноження зла припиниться на землі і настане справжній мир, як записано в книзі стародавнього пророка: *«І судитиме Він народи, й розсуджуватиме багатьох людей; і перекують мечі свої на лемеші, а списи свої – на серпи, й не буде народ на народ меча підіймати, та й не будуть вчитись воювати!»* (Іс. 2:4).

Але що нам робити зараз, коли зло та війна покрили нашу землю? Відповідь однозначна – звертатися до Господа по допомогу, бо, згідно Слова Божого, Бог є захисником та охоронцем народів, які покораються Йому та закликають Його ім'я. Господь є скорим помічником усім скривдженим та стражденим, Він завжди на їх боці. Він дає силу і мужність воїнам, що обороняють свою землю, Він підтримує сироту та вдову, Він посилає Свою допомогу тим, хто у біді. У Старому Заповіті є багато історичних підтверджень Божої всемогутності та Його надзвичайного втручання у військові конфлікти. У Другій книзі царів описано, як приблизно у VII ст. до н.е. війська Сирії вирушили війною проти Ізраїля, але не змогли захопити країну. У той час в Ізраїлі жив відомий пророк Єлісей, через якого Бог діяв у країні. Бог відкривав Єлісею плани сирійців, а він постійно повідомляв про них ізраїльського царя, щоб армія могла обійти ворожі засідки. І так було тривало до тих пір, поки Єлісей не відкрив зраду і намагався дізнатися, хто із його оточення інформує євреїв. Але один із царських слуг відповів йому: *«Зрадників немає, це пророк Єлісей, який є в Ізраїлі, переказує своєму цареві ті слова, які ти промовляєш навіть у своїй таємній кімнаті.»* Тоді сирійський цар звелів розвідати, де знаходиться пророк, щоб його

спіймати. Йому донесли, що Божий чоловік перебуває у місті Дотан. Ворожий цар послав туди великий військовий загін, який підійшов вночі і оточив місто. *«А рано-вранці встав слуга чоловіка Божого і вийшов; аж ось вершники та колісники облягли навколо місто! І сказав йому слуга його «Ой, пане мій, що нам робити?» А той відповів: «Не лякайся, бо тих, що з нами, більше, ніж тих, що з ними!»* І молився Єлісей і промовляв: *«Господи! Відкрій очі йому, щоб він бачив!»* І відкрив Господь слугі очі, й побачив він, як гора навколо Єлісея була заповнена кіньми й полум'яними колісницями! (2 Цар. 6:15–17). Слуга Єлісея побачив те, що відбувалося у духовному світі, – перш, ніж ворожі війська оточили місто, легіони Божих ангелів ополчилися навколо Дотану. Потім Єлісей попросив Господа, щоб Він вразив вороже військо сліпотю, і Бог так зробив. Пророк вийшов до сирійців і привів їх прямо у Самарію – столицю країни. Як тільки вони туди прийшли, Єлісей попросив Господа відкрити їм очі і вони побачили себе всередині Самарії. Тоді цар ізраїльський запитав у Єлісея: *«Чи мені їх знищити?»* А Єлісей відповів: *«Не вбивай їх! Хіба ти взяв їх у полон мечем твоїм і луком твоїм, щоб їх убивати? Постав перед ними їжу, нехай їдять і п'ють, а тоді нехай ідуть до свого пана.»* (2 Цар. 6:22). Цар так і вчинив: нагодував та й відпустив сирійців. З того часу ці сирійські орди не нападали на ізраїльський край. Ось таким надзвичайним чином Бог вступив за пророка Єлісея та за країну, де він жив, – без жодної битви обеззброїв ворожу армію так, щоб не ходила більше воювати. У Книзі Псалмів записано: *«Ангел Господній чатує навколо богобійних і визволяє їх»* (Пс. 34:7). Пророк Єлісей був праведним чоловіком, Божим слугою. І заради одного праведника, що жив

у місті, Бог вступився і знешкодив численне вороже військо. Бог завжди заступається за свій народ, тому армії Його ангелів захищають віруючих. Саме через те люди звертаються до свого Творця за допомогою, бо Він спроможний надзвичайним чином захистити і від ворожих куль та снарядів, і від інших небезпек: *«Очі Господні на праведних, і вуха Його на молитву їх; але обличчя Господнє проти тих, що творять зло, щоб знищити пам'ять їх на землі. Праведні визнають, і Господь чує, і визволяє їх з усіх тіснот їхніх.»* (Пс. 34:15–17).

Ми бачимо, як потрібно та самовіддано українські воїни боронять рідну землю, захищаючи від смерті своїх дітей, дружин, матерів. Ми чуємо, як вони звертаються до нас із проханням підтримувати у молитвах, щоб Господь їх зберіг та допоміг перемогти усе зло, що прийшло на нашу землю. Окрім військових, мобілізувалася майже вся Україна, служать, хто чим може: евакуюють людей, приймають біженців, волонтери з ризиком для власного життя везуть продукти та медикаменти у зони бойових дій, лікарі та хірурги цілодобово надають допомогу пораненим, хтось бере під свою опіку осиротілих дітей... Цей список великих та малих людських подвигів не має кінця. Багато сусідніх країн також не залишилися байдужими до нашої біди – вони приймають у себе сотні тисяч наших біженців та забезпечують усім необхідним. Що це кожний із нас може зробити, щоб наблизити перемогу, щоб наблизити такий довгоочікуваний мир? Як ще ми можемо зупинити зло, яке прийшло на нашу землю?

Слово Боже радить нам вести боротьбу також і в духовному світі: *«Отож, покоріться Богові, спротивляйтеся ж дияволу, – то й утече від вас.»* (Як. 4:7). Ці слова означають, що кожному із нас потрібно щиро навернутися до Бога, переставити своє життя по відношенню до Бога і до близьких нам людей. Бог закликає примиритися із Ним та зі своїми ближніми. Чи не панує у твоєму серці зло і агресія до рідних чи оточуючих? Чи не пригрів ти ненависть до своїх батьків, подружжя чи дітей? Такими своїми вчинками ти відтягуєш перемогу і звільнення нашої країни. Покайся і примирись із Богом та із людьми, з якими ти ворогуєш в серці і в житті. Адже ти кажеш гнілі слова та лаєш не тільки загарбників, але й своїх близьких, родичів, можливо, батьків, які

тебе виростили. Невже вони заслуговують на таке ставлення? Невже ти не можеш пробачити їм якісь помилки, яких вони припустилися у житті чи по відношенню до тебе? Хіба ти сам ніколи не помиляєся? Декілька днів назад я дивилася коротке відео, на якому літня жінка, яка виїхала з Маріуполя, зі слізами та болем розповідала не тільки про жахливі руйнування їхнього міста, але й про те, як усі люди, що переховувалися у підвалі, калялися перед Богом за свої гріхи, яких вони раніше не помічали, а також дуже щиро просили прощення один у одного, кого чим скривдили чи осудили в серці. Я сама не змогла без сліз дивитися це відео, і не тільки через розповідь про страждання, яких зазнали люди від війни. Мені було боляче за наші серця – жорстокі та байдужі, вперті та немилосердні. Коли ти усвідомлюєш, що наступна мить твого життя може бути останньою, повністю змінюється твій світогляд. Все, що мало для тебе якусь цінність, стає непотрібним, а на перший план виходять справжні людські цінності – порозуміння, прощення, любов та милосердя.

Пригадую ще один випадок, який врізався у пам'ять назавжди. Жінка із Харкова, яка тривалий час переховувалася у холодному підвалі через постійні обстріли та голодувала, врешті-решт змогла евакуюватися із міста та дістатися до пункту прийому біженців. Там нагодували, обігріли, надали необхідну допомогу та підтримку. Але жінка весь час дуже сильно плакала. Волонтери намагалися допитатися в неї, чим ще можуть їй допомогти, щоб вона заспокоїлася. Згодом біженка розповіла, що вона дуже шкодувала, що у 2014 році, коли у Харків прибували біженці із окупованого Криму, вона жодному із них не допомогла і не надала тимчасовий притулок, хоч мала в місті декілька вільних квартир у своїй власності. А до неї, коли вона потрапила у біді, поставилися з такою любов'ю і увагою! Саме любов та доброта, як Божя, так і людська, здатна змінювати наші серця та душі, робити нас небайдужими до чужої біди, поблажливими та милосердними. Я щиро вірю, що перемога і мир неодмінно прийдуть на нашу землю. Бог уже за неї вступився і не дав здійснитися всім ворожим планам. Бог буде і надалі вступатися та допомагати, а наша справа – молитися з вірою та робити все, що залежить від нас, для наближення перемоги та відновлення країни.

Хотілося б закінчити цю статтю молитвою до Бога, яка записана в 71 Псалмі:

«На тебе, Господи, уповаю, нехай не засоромлює повіки!»

По справедливості Твоїй визволи мене і спаси мене! Прихили до мене вухо Твоє і спаси мене!

Будь мені скалою для притулку, де б мені можна було завжди ходити! Ти звелів спасти мене, бо Ти – моя скеля і моя твердиня!

Боже мій, спаси мене з рук беззаконника, з рук нечестивого і гниотеля! Бо Ти – моя надія, Господи Боже!» (Пс. 71:1–5).

Павліна Снівак

БОГ НЕ ВИЇХАВ З УКРАЇНИ

Мир вам, друзі! Нехай Господь щохвилини, щосекунди перебуває поруч з вами! Одному чоловікові приснився сон: по величезному піщаному березі він прямував по життєвому шляху. Поруч з ним йшов Господь. На небі перед його очима проходили картини його життя. І, крокуючи крок за кроком піщаним берегом, він проходив всю свою історію життя. І ось, коли вона підходила до завершення, чоловік оглянувся і побачив два рядки слідів: одні сліди свої, другі – Господа. Але, подивившись на своє життя, він звернув увагу, що іноді, коли у його житті були найскладніші обставини, один рядок слідів щезав. І в нього виникло запитання: Господи, чому у найважчі хвилини мого життя, коли мені найбільше була потрібна Твоя підтримка і допомога, Тебе не було поруч? Я не бачив там, на життєвому шляху, Твоїх слідів! Господь посміхнувся, поклав руку йому на плече і сказав: друже, там тільки одні сліди не тому, що Мене не було поруч з тобою, а тому, що Я ніс тебе на руках.

Сьогодні, коли сльози матерів і дітей України бачить небо, у нас виникає запитання: Господи, де ти? Чи Ти забув про зруйнований Маріуполь, про зруйнований Чернігів? Де Ти, Господи?

Я натрапив на чудовий вірш, його написала *Наталія Мартинюк* 5 березня 2022 року. Ось він.

Бог не виїхав з України,
Він лишився ось тут, серед нас...
Там, де наші міста в руїнах,
Там, де промінь надії погас...

Бог не виїхав з України,
Він в підвалах, в Церквах, в метро,
Де схилиємо ми коліна...
Розкриває Святе шатро...

Бог не виїхав з України,
За опертя солдатам став...
Він між ворогом зводить стіни,
Його кулі не раз спинав...

Бог не виїхав з України,
Як під обстрілом знову ми —
Закриває крильми Своїми...
Він рахується зі слізьми...

Бог не виїхав з України,
Плаче з нами... Йому теж болить..
В Бозі тільки нема переміни,
Він той Самий, завжди, кожну мить...

Бог не виїхав з України,
Він сьогодні із нами є...
Кожне серце для Нього – цінне...
Сил, терпіння ще додає...

До останньої навіть битви
Буде поруч... не відійде...
Чує кожну просту молитву...
Поміч наша – Ім'я Святе...

Залікує народу рани,
Відбудуються знов мости...
Вірю: спокій і мир настане,
Зможе Бог всіх людей спасти...

*Ворогів відведе далеко,
Не допустить Вкраїні зла...
Прилетить до гнізда лелека...
Інші вернуться до села...*

*Заспіває ще хор солов'їний,
Ще настане прекрасний час...
Бог не виїхав з України,
Він ніколи не лишить нас!*

На сторінках Святого Письма через пророка Ісаю Господь залишив нам прекрасні слова Своєї обіцянки: «...**не бійся, з тобою бо Я, і не озирайся, бо Я Бог твій!** Зміцню Я тебе, і тобі поможу, і правицею правди Своєї тебе я підтримаю. Отож, засоромляться та зніяковіють усі, проти тебе запалені, стануть нічим та погинуть твої супротивники. Шукатимеш їх, але їх ти не знайдеш, своїх супротивників; стануть нічим та марнотою ті, хто провадить війну проти тебе, **бо Я – Господь, Бог твій...**» (Іс. 41:10–13). «Коли переходиш через води, Я буду з тобою, а через річки – не затоплять тебе, коли будеш огонь переходити – не попечешся, і не буде палити тебе його полум'я. **Бо Я – Господь, Бог твій, ...твій Спаситель!**» (Іс. 43:2–3).

Друзі, Господь не виїхав з України, Господь не залишив нашу країну! Господь знаходиться поруч з кожним українцем, поруч з кожним бійцем, з кожним волонтером, з кожним, хто сьогодні робить все можливе і неможливе для того, щоб наша країна знову жила в мирі. Друзі! Через які води і через яке полум'я не приходилося б вам проходити зараз, коли в Україні точиться війна, пам'ятайте: Господь поруч з вами і Він кожному говорить: **«Не бійся! З тобою бо Я!»**

Андрій Колодій, пастор
Телеканал «Надія»

БОГ ПРОДОВЖУЄ ТВОРИТИ ДИВА

Вчора після чергової нашої передачі дивився коментарі: «Страждають люди, гинуть діти, і це Бог зробив для того, щоб ви розповіли про Ісуса?!» І я дійсно розумію, як людям сьогодні боляче. Хочеться когось звинуватити, кого – Бога? «Це все Бог зробив, і ви теж заодно з Ним!» Послухайте, Бог цього не робив, Бог в цьому присутній, а це дві великих різниці. Бог не хотів, щоб Каїн вбивав Авеля, але Він був присутній при цьому. Я хотів би, щоб ви зрозуміли і не звинувачували Бога в тому, в чому Він не винуватий, а прислухалися і зрозуміли, що Бог, який не задумав і не запланував цієї війни, присутній в цій війні, Він з нами, на нашому боці і хоче нам допомогти.

Чи зробив Бог це, щоб люди почули про Ісуса? Давайте подивимось на це з іншого боку. Прислів'я говорить «Як тривога – так до Бога». Коли нам було добре тут, ніхто не хотів слухати про Бога: «Це не для нас, не сьогодні, ідіть ви зі своїм Богом, нам потрібно заробляти гроші. Чим може ваш Бог допомогти?». Виникає справедливе запитання: в чому ж тепер Бога звинувачувати? Але Бог не ображається. Він хоче бути присутнім в цій війні, показати Свою велич і здатність творити чудеса.

Я був сьогодні на служінні в одній з київських церков. Розцінюйте це як хочете, але я розцінюю це як чудо. Ви можете подивитися новини за вчорашній день: на сьогодні в Києві планувалась комендантська година. Коли вводиться комендантський час з суботи на неділю, з 22 годин до 7 ранку, ніхто не має права пересуватися вулицями, ніяких зібрань... Я мав право помолитися до свого Бога? Я молився так: «Я проїхав більше 300 кілометрів, щоб побачитися з братами і сестрами, послужити тим, хто залишився тут – і все це дарма? Господи, Ти можеш щось зробити?» Дійсно, Бог може все зробити, Він може відмінити комендантську годину. І Бог це зробив! Скажіть, це хіба не присутність Бога? Чи просто щось співпало? Як на мене – дуже багато співпадінь в цій війні. Шторм в Одесі, який не дозволив висадитись десанту, вітер з боку Білорусі, що здував десантників, а Чорнобаївка чого варта? Це теж стільки разів співпадіння? Бог присутній в цій війні, просто ми Його не хочемо бачити і говоримо, що це співпадіння.

Друзі, ви вірите в чудеса? Ви вірите, що ми сьогодні маємо справу з тим самим Богом, що був у Старому Заповіті? Ви пам'ятаєте, як Бог годував Свого пророка в домі бідної вдови, і борошно не зменшувалось, і олія не закінчувалась... Це було чудо, правда? Може Бог робити подібні чудеса сьогодні? Нещодавно мені скинули одну розповідь в соцмережі, я перевіряв – це правда! Прочитаю: «У меня подруга живет в подвале уже больше двух недель. Она рассказывает, что было всего два литра воды и две пачки печенья. Семь человек в подвале... А вода и печенье не заканчиваются, все едят и пьют сколько хотят. Она говорит – была у неё мечта своими глазами увидеть Божьи чудеса. Она столько рассказывала, когда позвонила! Говорит – ангелы с нами пели там в подвале... Представьте: отопления нет, а там тепло! Когда она рассказывала – я плакала, впервые за войну были слёзы радости. Мы – Божьи дети, Он не оставит нас никогда, не забыл нас. Пусть это свидетельство укрепит веру каждого. Мы как дети должны довериться в руки Отца. Это

непередаваемое чувство, когда на твоих глазах происходят чудеса!»

Багато співпадінь, правда? Відміна комендантської години, поразка ворогів на всіх фронтах... Важко вірилося в це. Всі аналітики говорили, що Україна буде захоплена протягом кількох годин, а ми вже місяць боремось. Хіба це не чудо? Тому на всі ці докори, що Бог це все допустив, я дивлюсь з іншої точки зору. Бог хоче, щоб ми Його почули і в цих обставинах Він стукає до нашого серця.

Бог творив чудеса в історії завжди, Він і зараз той самий. Коли ми відкриваємо послання до Євреїв, там є такі слова: *«І що ще скажу? Бо не стане часу мені, щоб оповідати про Гедеона, Варака, Самсона, Ефтая, Давида і Самуїла та про пророків, що вірою царства побивали, правду чинили, одержували обітниці, пащі левам загороджували, силу огню гасили, утікали від вістря меча, зміцнялись від слабости, хоробрі були на війні, обертали в розтіч полки чужоземців (ніби як і на Україні! – ред.); жінки діставали померлих своїх із воскресіння; а інші бували скатовані, не прийнявши визволення, щоб отримати краще воскресіння; а інші дізнали наружи та рани, а також кайдани й в'язниці. Камінням побиті бували, допитувані, перепилювані, умирали, зарубані мечем, тиялися в овечих та козячих шкурах, збідовані, засумовані, витерпілі.»* (Євр. 11:32–37). Бог допускає різне у війні. Він показує чудеса для тих, що залишаються, і творить чудеса через тих, що відходять у вічність, через віруючих братів, що кладуть своє життя за Вітчизну. Інші люди, невіруючі, приходять до віри в Ісуса Христа. Жодна смерть не випадкова, друзі дорогі! Тому що для Бога, який нас так любить, важливіше не це життя, що тут, на землі, а спасіння нашої душі. Тому ми використовуємо любов можливістю для того, щоб достукатися до людських сердець, щоб вони мали особисту зустріч з Богом і отримали спасіння душі. Нехай Бог благословить вас в цьому!

Олександр Чмут
Транссьвітлове радіо
28.03.2022
(взято з інтернету)

СВІДОЦТВА

Під час обстрілів Харкова до будинку пастора Сергія Дацка влетіла ракета. Пробила дах і стелю і не розірвалася. У цей час на першому поверсі знаходилися шестеро братів. За словами саперів, у разі вибуху дісталосся б усім сусіднім будинкам.

«Ми з братами вечеряли у ідальні, у метрі від нас за стінкою упала ракета і розвалилася на три частини. Для нас це був би найшвидший і найбажаніший перехід від смерті в життя. Але Бог сказав: не зараз. Він знає коли. Можемо ще продовжувати служіння тут, у Харкові» – розповідає пастор Сергій і дякує Богові за милість та диво.

Бог вкотре показує, що Він контролює кожний рух ангела смерті.

взято з інтернету (ред.)

У моєї знайомої чоловік на фронті, ось що він написав їй:

«Хочу надихнути молитовників словами знайомих солдатів та простих людей з усіх кінців війни.

Воїни України свідчать:

«Ми відчуваємо вашу молитовну підтримку. Іноді відбувається щось дійсно незрозуміле, наче чия – то невидима рука реально відводить кулі та снаряди від нас, і вони пролітають повз нас. Ми виходимо переможцями з дуже складних ситуацій, ніби нас хтось супроводжує. Ми стаємо невидимими для ворога, самі ж бачимо навіть у темряві, і знаємо що нам робити і як це робити.

Це надихає нас і надає сили.

Віriamo, що Сам Господь Ісус – за Україну.

Просимо вас не зупинятись, підтримувати нас і молитися далі.

Ми дуже потребуємо вас»

взято з інтернету (ред.)

Ракета довжиною 26 футів приземлилася у дворі церкви в Миколаєві. Коли це сталося, віруючі збиралися в підвалі церкви для молитви. Ракета не вибухнула!

20.03.2022

взято з інтернету (ред.)

ГОСПОДЬ СОТВОРИЛ ЧУДО И СПАС НАШИ ЖИЗНИ

13 марта я находилась в г. Рубежное, с парнем, его мамой, братом, ещё были у нас дома соседи с 5 этажа, так как дома им было сидеть опасно, всего нас было 7 человек, 3 из которых дети (6,8,13 лет).

И вот утро, мы проснулись рано от звуков взрыва и мгновенно побежали в коридор (в подвал с детьми идти не хотели, сами понимаете, какие там условия).

Когда все утихло, мы вышли завтракать на кухню. Покормили детей и они побежали в зал играть, а мы сели чаи гонять.

Как сейчас помню – мы бурно обсуждали рыбалку, говорили о родных людях...

И мгновенно как прилетит снаряд между 5 и 4 этажом, сильный хлопок (а мы были на 4 этаже, угловая квартира).

Казалось, будто на нас в кухне падают стены, воздушная волна была сильная.. квартира за долю секунды наполнилась строительной пылью, которая за один вдох забила все дыхательные пути и резала глаза, все в тумане...

Мы так же быстро понимаем, что произошло, бежим в зал за детьми, взрослые ищут детей в зале.

Я стараюсь открыть входную дверь, но у меня не получается, все уже стоят в коридоре и нам бы вот только выйти, но никак...

Я начинаю думать, что двери заклинило.

И на какой-то попытке двери открылись (как потом оказалось, нашу дверь привалило дверью с 5 этажа, которая вылетела на 4-й, и двое каких-то мужчин её оттащили).

И вот мы выбежали на лестничную площадку, все белые, испуганные, в истерике, понимая, что квартиры нашей больше нет...

Вокруг стекла, которые выбило из окон подъезда. Я в пижаме и одном носке, ибо второй потеряла, пока бежала на выход.

Эти же двое мужчин, которые оттащили двери, помогли нам спуститься, все это произошло очень быстро.

Потом мама с моим парнем набрались смелости и поднялись домой, чтобы схватить хоть бы то, что лежит у входа, благо там стояли наши сумки с ценными вещами и документами

Под обстрелами мы кое-как добежали до школы, которая находилась практически возле дома...

И сидели там ещё 10 дней...

И вы можете меня спросить «Лера, в чем же чудо?»

Так вот:

– мы выбежали из под завалов без единой царапины!! Это уже СЛАВА БОГУ!

– посмотрите фото зала, представьте: там находилось 3 детей! И все выжили...

– девочка 6 лет находилась прямо возле окна; они не сидели на диване, как часто это бывало' либо в спальне' они часто туда бегали' хоть мы и ругали. Как видите, от спальни осталось только название' а на диване лежит стена спальни, сложно даже представить, что было бы, если бы на нём были дети...

– соседка с 5 этажа бегала домой по делам' вещи собрать либо же что-то ещё ...Бог сохранил её, что она туда не пошла в этот день' ибо на 5 этаже снесло 3 квартиры.

– у нас был включен газ – обогрели квартиру, ибо света и воды не было. Так вот: газ не взорвался, хотя это могло легко произойти. Последствия этого, я думаю, объяснять не нужно.

– в подвал мы пришли без капли воды и крошки еды' но за все 10 дней, что мы там были, никогда не сидели го-

лодные, хотя, опять же, гуманитарной помощи не было.

– мы смогли связаться с родными людьми' хотя были без телефонов, и связи практически нет там до сих пор.

Эти двое мужчин, которые помогли нам выбраться, взялись непонятно откуда, и до сих пор не знаем, кто они.

И ещё 1 чудо: мы выехали в безопасное место, и сейчас нам ничего не угрожает' хоть это было очень сложно' ведь в Рубежном до сих пор идут сильные бои...

Снаряд будто знал, куда лететь, чтобы никто не пострадал
ЗА ВСЕ БЛАГОДАРИЮ!

Многие могут говорить, что это «совпадение», либо «нам просто повезло и это удача». НО Я ЗНАЮ, КТО ЗА ЭТИМ СТОИТ И ЗАВОДИТСЯ О НАС!

Lera Kerpochka
(взято з інтернету.
Свідectво надається
мовою оригіналу)

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;
Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;
Я - Істина,
а ви не вірите Мені;
Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;

Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

Я – Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;
Я – Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;
Я – ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;
Я – ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров'ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх — смерть. Я каюсь у всіх своїх гріхах та відрікаюсь від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в Ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров'ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твоєї. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, увійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

**Запрошуємо Вас на богослужіння, де Ви можете почути
Слово Боже і де помоляться за вас.**

Адреса: м. Вінниця, вул. Ватутіна, 13. ПТ – 19:00, НД – 10:00, 18:00.

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/> Евангельская церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

**ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ,
ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.**

Свідectво про
державну реєстрацію
друкованого засобу
масової інформації
Серія KB № 20494-10294ПР

Електронна адреса:
christiannewspaper2017@gmail.com
Поштова адреса:
м. Вінниця,
вул. Стрілецька-101, кв.4

Засновник та гол. редактор:
Ісоян Карен Григорі
Коректор: **Олена Ронжина**,
Відповідальний редактор:
Костянтин Скобелев

Наш рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень
(благодійних внесків) – № рахунку: **26205880550147**
МФО 305299, ОКПО 14360570 ВФ ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК»
Призначення платежу: Благодійні внески
Для зарахування карту № 5168 7574 0249 7244 Ронжина Олена Анатоліївна

Надруковано:
ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед»,
м. Вінниця, вул. Чехова 12а,
тел.: (0432)55-63-97. Зам.2220703
Наклад: 1000 примірників.

